

Badpakken van weleer

In aansluiting op mijn stukje van verleden week, over de kinderen op het strand, wil ik het nu nog even hebben over de badpakken van de volwasseneren.

In 1811 schreef een Fransman Paquet-Syphorien in zijn reisverhaal dat hij tot zijn grote verwondering dames en heren gemeenschappelijk in zee zag baden. De grote schrijver Victor Hugo verbleef hier in 1837 en beschreef de badmode van toen als „de manen baden in 'caleçon' en de vrouwen in 'peignoir'". Maar aan het weststrand (nu het Groot Strand) zwommen de mannen naakt. Na veel preutse reclamaties stelde de gemeenteraad in juli 1841 een politiereglement op in verband met het zeebaden. Daarin stond in een artikel waaraan de badpakken moesten voldoen. Het moesten zijn „geverfde wollen zwembroeken die met schouderbanden opgehouden werden voor de mannen. Een badkleed of -hemd, eveneens in wol, voor de dames.” Een model kon bezichtigd worden op het politiebureau! Maar op het weststrand mocht men nog tot 1870 verder in adamskostuum baden.

De mode heeft in anderhalve eeuw over gans de wereld ook haar invloed gehad op de badpakken. Waar vóór 1914 de badpakken reeds bijna volledig armen en benen lieten zien was het streepjesbadpak vele jaren volop mode. Tussen de twee wereldoorlogen kwam er langzaam een kentering. Vooral bij de damesbadmode. De tekstiel werd kleuriger en men zag reeds allerlei motieven, gaande van streepjes, ruitjes tot bloemde pakjes. Eind de jaren '30 was het tweeledig badpak voor het eerst te zien, doch de dames moesten zorgen dat de navel bedekt was.

Voor het eerst werd in Oostende in 1935 ter gelegenheid van de nieuwe badinstallaties een wedstrijd voor het mooiste badpak ingericht. In 1939 had



Wedstrijd voor de mooiste badpakken in 1939



Streepjes-badpakken, zowel voor mannen als voor vrouwen (circa 1910)

dit voor de laatste keer plaats (zie foto).

Na de tweede wereldoorlog kwam de bikini op. Het tweeledig badpak dat veel kleiner was dan he vooroorlogse bad-

pak. Hoe het verder verlopen is weet u allen. Rond 1980 kwam de mogelijkheid van de monokini en sommige buitenlandse stranden reserveerden een deel van hun strand voor

de naturisten, zodat men sprak van zérokini, waardoor men terug aan de periode van vóór 1870 zou kunnen denken.

(Omer Vilain)